Darvasi László

# Halhatatlanok

# (május)

PRÓZA - LXV. évfolyam, 11. szám, 2021. március 19.

„Hónapok” – Tematikus próza-összeállítás

A Hunyady Sándor élete utolsó szakaszában írt jegyzeteit tartalmazó dossziéban találta ezt az írást Kurta Zsuzsanna író, irodalomtörténész. Az *Augusztus* című tárca – ahogy a kézirat felajánlója, Alexander Brody írta róla nekünk – „nem egy hónapot ír le, hanem egy életet”. A szöveg valószínűleg nem sokkal Hunyady Sándor halála előtt született (s bár gépelt formában maradt meg, és aláírás nélkül, sem a családnak, sem a kéziratot sajtó alá rendező Kurta Zsuzsannának nincs kétsége a szerzőséget illetően).

Hunyady mai kollégái nem olvasták a régi, kéziratban maradt írást. Arra kértük őket, attól függetlenül írják meg, szerintük hogyan fér bele egy adott hónapba a világ.

---

**Úgy gondolta, az első útja haza fog vezetni. Már hogy haza, ezen elmosolyodott, hitetlenkedő, kényszeres mosoly volt, egészen értetlen, a következő pillanatban erős émelygés fogta el. Hányt is egy barakk tövébe, épp festették. Május volt, szinte hőség. Néhány kilót már fölszedett magára. A kórosan vékony ember nem mosolyog, az vicsorog. Ki fog jutni innen, ez már bizonyos, de lehet, hogy ott marad az arcán a halál, amíg csak él?**

**Kereshette volna előbb Hanna néniéket, de tartott attól, hogy őket se forgatta vissza a szerencséjük, hiába kopogtat náluk a hatalmas, visszhangzó Golopenza házban. Vagy nem hiába kopogtat, idegen arc mered rá az ajtóból, ahogy ilyenkor lenni szokott. Mit akar? Mi tetszik? Nahát, nem felejtette el az épület nevét, milyen név az, hogy Golonpenza. Senki nem tért vissza a családból. Csak őt tette vissza az újabb semmibe a keze, őt, a legbutábbat. Tömött, bőröndökkel és zsákokkal megpakolt bérkocsival utazott le a városba, afféle aprócska busz volt, ahogy a keresztények mondják, a szentlélek tartotta össze, remegett, reszketett és nyikorgott, mint az élet, túlélte a háborút, nem rekvirálták el, nyilván eldugták, rejtegették valahol, büdös volt, de zötyögött, zsúfolódtak az emberek, egy asszony kosara könyvekkel volt tele, Tolsztoj és Márai Sándor. Egy szakadt fedelű Petőfi.**